

Arrest

**nr. 56 051 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 2 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd op 2 september 2010 beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14.05.2010 door (S.R.), (...) van Afghaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene toont niet aan in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: er werden geen bewijzen ten laste voorgelegd.

Betrokkene toont niet aan op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artn. 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoekster niet zou aantonen ten laste geweest te zijn en op heden te zijn van de referentiepersoon. Terwijl verzoekster effectief ten laste is van de referentiepersoon en alle stukken voorliggen. Zodat de artn. 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden. Toelichting. De bestreden beslissing haalt aan dat verzoekster niet afdoende zou aangetoond hebben ten laste te zijn van de referentiepersoon, te weten de zoon van verzoeker, dhr. (M.E.), zijn echtgenote en hun vijf kinderen. Verder werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet aantoonde in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, hierboven vermeld. Tenslotte werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet zou aantonen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, omdat het voorgelegde inkomen van dhr. (M.E.) onvoldoende zou zijn om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren. De overwegingen van verweerder zijn foutief. Het is correct dat verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste is van de burger van de Unie, zijnde de referentiepersoon. In casu betreft dat haar zoon, dhr. (M.E.) en zijn gezin, allen samenwonende te (...). Dat verzoekster ten laste van haar zoon is, wordt echter bewezen door stuk 13, zijnde een verklaring van de Christelijke Mutualiteit te Oostende dd. 26.10.2010. Hetzelfde geldt voor de voorwaarde dat de referentiepersoon een voldoende inkomen moet hebben om in de effectieve tenlasteneming van verzoekster te kunnen voldoen. Ook aan deze voorwaarde is weldegelijk voldaan. Voorafgaandelijk stipt verzoekster aan dat haar zoon (M.E.) de Belgische nationaliteit heeft, net als drie van zijn zonen:

(...)

Gezien verzoekster samenwoont met alle voormelde personen, dient het hele gezinsinkomen in aanmerking te worden genomen om na te gaan of het gezin in staat is om verzoekster ten laste te nemen. En dat is effectief het geval. Dhr. (M.E.) ontvangt een maandelijkse werkloosheidsuitkering van 1.046,25 EUR (stuk 14). Deze bijdrage wordt aangevuld met een maandelijkse kinderbijslag, groot 815,04 EUR (stuk 15). Bovendien kunnen twee zonen van verzoeker, Wahid (voornoemd) en Saïd (geboren te Kabul op 27.08.1989), op geregelde tijdstippen werken, zodat er extra inkomsten in het gezin zijn. Verzoekster maakt voorbehoud om deze stukken nog lopende de procedure voor te leggen. Met een minimum inkomen van zo'n 1.900 EUR/maand kan het gezin zodoende perfect in zowel hun eigen onderhoud als dat van verzoekster voorzien. Voormelde stelling wordt nog het best bewezen door het feit dat verzoekster reeds in staat is om twee jaar bij het gezin van haar zoon te leven, zonder om een aanvullend inkomen te moeten verzoeken. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, voldoet zij perfect aan de voorwaarden uit de artn. 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster doet in de repliekmemoirie gelden: "Verwerende partij merkt op dat er in huidige procedure stukken worden voorgelegd die niet werden voorgelegd aan de gemachtigde ambtenaar. Dat is correct, maar ook logisch: verzoekster beschikt niet meer over de stukken die aan bij de aanvraag werden afgegeven, deze werden namelijk allemaal in origineel afgegeven. Verzoekster diende dan ook nieuwe bewijsstukken op te vragen, die hetzelfde aantonen als ten tijde van de aanvraag. En de voorgelegde bewijsstukken tonen inderdaad aan dat verzoekster effectief aan de voorwaarden voldoet. Verwerende

partij merkt nog op dat enkel mag rekening gehouden worden met het inkomen van de referentiepersoon, onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 05.10.2010. In kwestieus arrest gaat het echter niet over de kinderen van de zoon van verzoekster, doch louter over de financiële situatie van de zoon van een verzoekster. Evident kan er dan ook maar enkel naar deze ene persoon verwezen worden. Kwestieus arrest sluit niet uit dat er met de inkomsten van de kinderen van de zoon van verzoeker mag rekening gehouden worden.”

2.2. Verzoekster betoogt vooreerst: *“Dat verzoekster ten laste van haar zoon is, wordt echter bewezen door stuk 13, zijnde een verklaring van de Christelijke Mutualiteit te Oostende dd. 26.10.2010.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit enig stuk heeft voorgelegd over de inkomsten van de kinderen van haar zoon. Evenmin werd het stuk van de Christelijke Mutualiteit van 26 oktober 2010, zijnde van na de bestreden beslissing, ter beoordeling aan de gemachtigde voorgelegd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid kan enkel rekening houden met de gegevens die hem ter kennis waren op het ogenblik van de beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster betoogt in de repliekmemoirie: *“verzoekster beschikt niet meer over de stukken die aan bij de aanvraag werden afgegeven, deze werden namelijk allemaal in origineel afgegeven. Verzoekster diende dan ook nieuwe bewijsstukken op te vragen, die hetzelfde aantonen als ten tijde van de aanvraag”*. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit enig stuk heeft voorgelegd betreffende de inkomsten van de kinderen van haar zoon en evenmin het stuk van de Christelijke Mutualiteit werd overgelegd, mist haar betoog feitelijke grondslag.

Aangaande de stelling in de repliekmemoirie dat een verwijzing naar arrest 49.147 van 5 oktober van de Raad niet opgaat omdat *“In kwestieus arrest gaat het echter niet over de kinderen van de zoon van verzoekster, doch louter over de financiële situatie van de zoon van een verzoekster. Evident kan er dan ook maar enkel naar deze ene persoon verwezen worden. Kwestieus arrest sluit niet uit dat er met de inkomsten van de kinderen van de zoon van verzoeker mag rekening gehouden worden”*, volstaat de vaststelling dat de verwerende partij enkel dient rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd, zoals uitdrukkelijk wordt overwogen in voornoemd arrest. Het betoog dat *“Voormelde stelling (bedoeld wordt dat het gezin in staat is haar ten laste te nemen) wordt nog het best bewezen door het feit dat verzoekster reeds in staat is om twee jaar bij het gezin van haar zoon te leven, zonder om een aanvullend inkomen te moeten verzoeken”*, kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De wettelijke voorwaarde van “ten laste zijn” heeft precies als ratio legis dat de vreemdeling die naar België komt niet ten laste dreigt te vallen van het Belgische sociale zekerheidssysteem. Hieruit volgt dat het “ten laste zijn” financieel van aard is. Ter ondersteuning hiervan kan enerzijds worden verwezen naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155 649,) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de determinerende motieven dat “betrokkene niet afdoende (heeft) aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon” en “Betrokkene niet (aantoont) op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen” de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet schendt. Voornoemde determinerende motieven kunnen de bestreden beslissing alleen al dragen.

Het middel is in de besproken mate onontvankelijk, voor het overige ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC